

vedtages snarligt, og jeg skal derfor med disse faa Bemærkninger anbefale det til det høje Tings velvillige og hurtige Behandling.

Johannes Jensen: Det Spørgsmaal, vi her behandler, deler sig naturligt i tre Punkter, Afgiftens Størrelse, Formen for Kontrollen og det nye, der er kommet til, Udvidelsen af det Omraade, paa hvilket de fremmede Handelsrejsende kan bevæge sig. Hvad Afgiftens Størrelse angaar, var den jo bestemt ved den gamle Forordning af 1839, men den blev forandret i 1924, fordi man mente, at den Takst, der var fastsat i 1839, ikke stod i Forhold til Pengenes Værdi i dette Aarhundrede. Man kom vistnok noget for højt op ved Forandringen i 1924, og dette i Forbindelse med de Forhandlinger, der blev ført med Tyskland angaaende Eksporten af danske Landbrugsprodukter her fra Landet, bevirkede, at man satte Afgiften ned. I Mellemtiden har man jo ogsaa lempet de Kontrolbestemmelser, som hidtil har været gældende.

Jeg vil gerne med Hensyn til de to Spørgsmaal, Afgiftens Størrelse og Kontrollens Form, sige, at jeg tror, det for Udlandet mere er Etikettespørgsmaal end reelle Spørgsmaal. Jeg tror ikke, at det for de store Firmaer, der sender deres Repræsentanter hertil eller lader sig repræsentere her i Landet, spiller nogen afgørende Rolle, om deres Repræsentationsudgifter er 75 Ø. eller 1 Kr. større pr. Dag, men det har maaske nogen Interesse for dem, at vi ikke opretholder højere Takster paa det Omraade, end det almindeligvis er Tilfældet i andre Lande.

Hvad Kontrollen angaar, Tilsynet med de fremmede Handelsrejsende, har man jo ment fra Udlandets Side — og saa vidt jeg ved, er det ikke blot en enkelt Stat, der har gjort Ophævelser over Kontrolformen her i Landet, det er vistnok flere Stater —, at der var noget krænkende i, at den fremmede Handelsrejsende, navnlig hvis det var selve Firmaets Chef, fra det Øjeblik, han satte sine Fødder paa dansk Jord, var under Kontrol og ligefrem blev skygget, blev fulgt i hele sin Færd.

Det tredje Spørgsmaal, Spørgsmaalet om det Omraade, paa hvilket de fremmede Handelsrejsende kan bevæge sig, tillægger man maaske fra Udlandets Side mere reel Betydning. Nu har den højttærede Handelsminister jo gjort Rede for, at man i dette høje Ting allerede i 1914 enedes om at udvide Omraadet. Jeg vil gerne fremhæve, at saaledes som Lovforslaget nu er

formet efter Behandlingen i Folketinget, er der ingenlunde Tale om at stille de udenlandske Handelsrejsende særlig gunstigt her i Landet; tværtimod, de bliver i Virkeligheden ugunstigere stillet i Forhold til de hjemlige Frembringelser end i noget andet Land. Den Udvidelse, der finder Sted, er jo ikke saa betydningsfuld. Dette, at man udvider Omraadet fra som hidtil at være indskrænket til Købstæderne alene til ogsaa at omfatte saadanne Stationsbyer og Handelspladser, som efter Handelsministerens Skøn har en købstadmæssig Karakter og mindst har 2 000 Indbyggere, er jo i Virkeligheden ikke nogen stor Udvidelse. Men man har Lov til at sige, at man derved faar en mere rationel Ordning, da der ikke er synderlig Mening i at lade Købstadrettighederne være afgørende; det er mere rationelt, at man lægger Indbyggerantallet til Grund og siger: Naar en By har en vis Størrelse, har de fremmede Handelsrejsende, hvad enten Byen har Købstadrettigheder eller ikke, Lov til at komme dertil.

Jeg siger altsaa, at dette Lovforslag giver ikke de fremmede gunstigere Vilkaar her i Landet end i andre Lande, tværtimod; men naar jeg siger det, er det ikke for at anke derover, thi saaledes som Erhvervsforholdene ligger her i Landet i dette Øjeblik, da det økonomiske Liv er ligesom i en Føbertilstand, tror jeg, det er rigtigt, at man farer lempeligt frem, at man kun tager et lille Skridt ad Gangen, og dette Lovforslag betyder jo i hvert Fald et Skridt i Retning af det, som er det normale i alle andre Lande, de nordiske Lande indbefattet og Rusland maaske alene undtaget. Jeg ved meget vel, at der fra et enkelt Partis og fra enkelte Erhvervs Side er fremsat Betæneligheder i Anledning af denne Sag, men disse Betæneligheder har ikke været af en saadan Styrke, at man her i Rigsdagen har villet stemme imod Lovforslaget, og jeg tror heller ikke, at de har noget paa sig. Jeg tror, at i det store og hele er der i vort lille Samfund vakt en saadan Interesse for og en saadan Forstaaelse af Betydningen af det danske Arbejde, at vi herhjemme paa de fleste Omraader vil foretrække dansk Arbejde, der i Regelen er bedre end det udenlandske, og vi vil navnlig foretrække det, naar det nogenlunde er lige saa billigt som det udenlandske.

Jeg hører, at man fra en enkelt Side ønsker Sagen behandlet i et Udvalg, og man plejer jo ikke her i Tinget at modsætte sig et saadant Ønske. Hvis Sagen